

ואתחנן

הדלקת נרות	צאת השבת	רביעית
19:14	20:04	20:57
19:12	20:02	20:54
19:15	20:05	20:57
19:13	20:03	20:54

*לנוהגים 40 דקות: 18:54
הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

דיבורים מותן שיעוריו השבועיים של הרה"ג עופר ארז שליט"א

ט"ו באב, קדושת הזיווגים ותיקון האריה

במשנה בסוף מסכת תענית כתוב: אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמשה (ט"ו) באב וכיום הכיפורים. המשנה אומרת שביום הזה היו יוצאות בנות ישראל לחול בכרמים, לבושות בבגדי לבן שאולין, כדי לא לבייש את מי שאין לו, והבחורים היו הולכים לכרמים לראות את הריקודים והיו בחורים להם בנות זוג. הרבה שידוכים היו בריקודים האלה, אחד השידוכים הידועים לנו זה שאול המלך שהיה משבט בנימין והוא הכיר את אשתו באירועים האלה. יש כמה שאלות על כל המהלך הזה, השאלה הראשונה היא: איך יכול להיות שחכמי ישראל

התירו כזה דבר? זה נראה ונשמע כאחד הדברים שלגמרי נגד התורה, איך התירו לבנות ישראל ללכת לרקוד ולבחורים ללכת לבחור כלה, זה דרך של שידוכים?? איפה שמענו כזה דבר??

ראו שאין שום חשש לקלקול

באמת זה שאלה מאוד קשה, וצריך לדעת שזה היה עפ"י דעת חכמים. מובא בספרים שבשני הימים האלה, בט"ו באב וביום הכיפורים, היתה יורדת קדושה כ"כ גבוהה לעולם שהיא מעין הקדושה שתהיה אחרי שיבוא משיח צדקנו, ואחרי שיבוא משיח צדקנו, כשיתבטל היצה"ר, לא יהיה מציאות של מציאת-חן אלא אם כן זה הזיווג האמיתי, וחכמים ראו ברוח קודשם שבשני הימים האלה בזמן בית המקדש הראשון, היה יורד כזה אור של קדושה לעולם ולכן הם לא פחדו מקלקול, הם היו בטוחים והם ראו שאין שום חשש של קלקול ביום הזה. ביום הזה, אם יש מציאת-חן זה וודאי הזיווג האמיתי. הבני יששכר שואל שאלה על זה: מדוע דווקא בשני הימים האלה זה קרה? אומר הבני יששכר שביום הכיפורים אנחנו יכולים להבין כי בהמשך המשנה כתוב 'צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו (שיר השירים ג)'. המשנה ממשיכה ואומרת: ביום חתנתו, זה מתן תורה. וביום שמחת לבו, זה בנין בית המקדש. רש"י כותב שם שיום מתן תורה זה יום הכיפורים...

ירד אור של זיווגים אמיתיים ביום הכיפורים

למה יוה"כ ולא חג השבועות? כי בחג השבועות עמ"י שמע את עשרת הדיברות אבל את הלוחות השניים שמשה רבינו נתן לעמ"י זה היה ביוה"כ באותה שנה, אחרי מתן תורה. הלוחות זה כמו הטבעת שהחתן נותן לכלה בקידושין. אומר הבני יששכר שעמ"י התקדש להקב"ה ביוה"כ, זה הבחינה של הקידושין. בגלל שהיה קידושין בין הקב"ה לעמ"י ע"י הלוחות השניים, אז ירד אור של זיווגים אמיתיים ביוה"כ, לכן הם הלכו לחול בכרמים. לפני כמה שנים שמעתי מהרב דבר נפלא: כתוב בגמרא בירושלמי שבבית המקדש השני היה תלוי חוט אדום ביוה"כ, ובשעה שהכהן הגדול היה עושה את עבודת יוה"כ לאט-לאט החוט היה הולך ומלביץ וידעו שאז נמחלו כל העוונות של עמ"י...

זה היה בזמן בית המקדש הראשון ויש שזה היה גם בתחילת בית המקדש השני הצדיק, אז החוט היה בכל בית בישראל, היה כזה שהחוט לא היה בבית המקדש אלא בכל בית פרטי תלוי. היו אומרים תפילת כל נדרי, מתפללים ערבית ויושבים כל הלילה, עושים תשובה ומסתכלים על החוט. אז הרב אמר לי שעד הבוקר לא היה חוט אחד אדום בעמ"י, כל החוטים היו מלבינים. כל החוטים הלבנים, אז זהו זה מחילת עוונות, אז מה יגידו: סלח לי, כפר לי? זהו, נסלח לך אז מה עושים ביוה"כ? יוצאים לכרמים לחול ולמצוא זיווגים - ככה הרב תירץ את הקושייה הזאת.

הבני יששכר ורבי צדוק הכהן

אומר הבני יששכר מובן למה יוה"כ זה יום של זיווגים, אבל למה ט"ו באב? מה מיוחד ביום הזה שירד כזה אור של זיווגים לעולם? אומר הבני יששכר חידוש נפלא מאוד שמופיע בעוד שני ספרים, כתוב שאדם וחווה שכל נשמות ישראל כלולים בהם, נבראו ביום שישי לבריאת העולם, אבל ביום הראשון לבריאת העולם, היה את המחשבה לברוא את נשמות ישראל. במסכת סוטה כתוב שארבעים יום קודם יצירת הוולד מכריזים בשמיים: בת פלוני לבן פלוני. אז עלה במחשבה ליצירת הולד בכ"ה באלול, ארבעים יום לפני זה ט"ו באב. אז אומר הבני יששכר שבט"ו באב לפני בריאת העולם כבר עלה במחשבה: בת פלוני, זה כל נשמות ישראל. לבן פלוני, זה הקב"ה. היחוד והזיווג והקשר בין נשמות ישראל עלה בעצם בפעם הראשונה בבריאה בט"ו באב. אומר הבני יששכר שמכאן נמשך שזה יום שיורדת בו קדושת הזיווגים. הבחינה הזאת זה העניין של ט"ו באב. אבל בסוף המשנה כתוב ביום חתנתו, זה מתן תורה. וביום שמחת לבו, זה בנין בית המקדש

בין בית המקדש השלישי יהיה בט"ו באב

לכאורה מלשון המשנה זה לא ברור מתי זה יום בנין בית המקדש, וגם למה המשנה הביאה את כל המהלך הזה במשנה הזאת שמדברת בהלכות ט' באב, לאחר מכן המשנה מדברת על ט"ו באב, אחרי זה בסוף המשנה אומרת כתוב ביום חתנתו, זה מתן תורה. וביום שמחת לבו, זה בנין בית המקדש - לכאורה לא מובן מה הקשר בין מתן תורה לבנין בית המקדש למה שהמשנה דיברה קודם שזה ט' באב וט"ו באב? אומר רבי צדוק הכהן מלובלין חידוש מאוד מעניין: בנין בית המקדש השלישי יהיה בט"ו באב לכן זה הקשר של המשנה, יום מתן תורה זה יום הכיפורים שעל זה דיברה המשנה קודם, אבל גם כדי לחדש שיום בנין בית המקדש יהיה בט"ו באב. לכאורה מאיפה רבי צדוק הכהן לוקח את החידוש הזה שבנין בית המקדש יהיה בט"ו באב?

העלון מוקדש להצלחת כוחות הביטחון והחיילים היקרים שלנו,

ולרפואת הגוף והנפש של כל הפצועים ולחזרה

של כל החטופים, השבויים והנעדרים במהרה בבריאות הגוף והנפש.

ולהבדיל לעילוי נשמת כל הנפלים במלחמת חרבות ברזל - השם יקום דמם!

בעזרת השם, רק ביחד ננצח!!!

יבוא אריה ויחריב את האריה בחודש אב

רבי צדוק לוקח את העניין הזה מתוך דברי חז"ל מפורשים. בספר פסיקתא דרב כהנא, פסיקתא י"ג בסוף הפרק כתוב: אמר רבי אבון שחודש אב זה בחינת האריה. המזל של חודש אב זה אריה, לכן יבוא ארי שזה נבוכדנצר ויחריב את הבניין שנקרא בנין אריאל שזה אריה. יבוא אריה ויחריב את האריה בחודש שמזלו אריה. עתיד הקב"ה שנקרא אריה כמו שכתוב אריה שאג מי לא יירא, ויבנה את בית המקדש השלישי בחודש אב שהוא מזל אריה. על זה אומר רבי צדוק הכהן מלובלין: ובוודאי שהיום הראוי לבנין בית המקדש זה ט"ו באב. אנחנו רואים שבנין בית המקדש זה יהיה בחודש אב. המהר"ל מפראג בספר נצח ישראל שואל למה החורבן היה בחודש אב וכנגד זה הבנין יהיה בחודש אב? אומר המהר"ל מפראג יסוד מאוד גדול: ידוע שלכל חודש יש את השפע המיוחד שלו, וזה מה שאנחנו קצת יודעים מהעניין של המזלות, לכל חודש יש צירוף שם הוי-ה וכן הלאה. לכל חודש יש את השפע המיוחד שלו ואנחנו רואים שעניין השפע של כל חודש זה לא רק בעניין של השקפה או קבלה אלא זה גם יורד להלכה: משנכנס אב ממעטין בשמחה. ואם יש לאדם דין עם גוי שלא ידון איתו בימים האלה, לעומת זה רואים בחודש אדר: משנכנס אדר מרבין בשמחה...

כל ההתעוררות, האור והאש שיש לנו בלב

נתבונן בעניין הזה קצת הלכה למעשה מה הכוונה שהגבורות הם קדושות בשורשם אבל כשהם יורדות למטה הם הופכות להיות האחיזה של היצה"ר. כל דבר זה אור רוחני, האור הרוחני של הגבורות שיוצא אלינו זה בהתלהבות והתעוררות הלב, אנחנו יכולים להבין שאפשר לקחת את כל התעוררות הלב ואת כל האור שיש, ואת כל האש שיש בלב ולקדש את זה מאוד ולהעלות את זה למקום מאוד עליון, בבחינת האש שלי תוקד עד ביאת משיח, שאדם בוער להקב"ה, ללימוד התורה ולקיום המצוות - כל זה בא מצד הגבורות שבנפש, פה האדם משתמש בזה לצד הקדושה וזה באמת שם א-לקים שזה שם קדוש, אבל בד בבד אנחנו יודעים שברגע שהלב שלנו מתלהב, ולא משנה ממה, יכול להיות מדבר טוב, מיד היצה"ר בא ולוקח את זה. לדוגמא: ב"ה אדם למד ארבע שעות גמרא, שעתיים ליקו"מ, שער הכוונות, עץ חיים, שעה וחצי התבודדות, 7 פעמים תיקון הכללי - כשהוא חוזר בשבע בערב הביתה אחרי 12 שעות של קדושה, הוא מרגיש בדרגת מלאך, והוא בא עם כל הקדושה הנוראית הזאת שבערת בו, עכשיו לא דיברו איתו לפי רום-מעלתו, אשתו לא דיברה איתו לפי כבודו. באותו רגע ההקפדות הכי גדולות בעולם יכולות לרדת לעולם. כתוב בספרים הקדושים שהיניקה של היצה"ר זה מהתלהבויות הלב, מההשפעות האלה בתוך הלב, היצה"ר ישר לוקח את זה או לכעס והקפדות, או שהוא לוקח את זה לתאוות העולם הזה ובפרט לתאוות הידועה..

יצא לתפילה בשעה 7 וחצי..
היצה"ר יודע איך לקחת את ההתלהבויות של הלב לצד שלו, זה נקרא האחיזה של הסטרא אחרא בבורות. העבודה שלנו זה להעלות פה את הגבורות בעולם הזה. עכשיו אנחנו לא מתוקנים לכן כשהגבורות מגיעות אלינו, הרבה פעמים הם מגיעות בדרך של קלקול. ברגע שאנחנו מתלהבים, אנחנו שורפים חצי מכדור הארץ. למשל רואים אדם שהוא נמצא בקדושה מאוד גבוהה שלושה שבועות וכמובן שהוא מתפלל בנץ אחרי שהוא קם בעלות השחר, טבל במקווה ואמר שלוש פעמים תיקון הכללי. עכשיו אם הוא רואה יהודי יוצא לתפילה בשעה 7 וחצי בבוקר, הוא אומר לעצמו: ספק אם אותו אדם יהודי. כל זה נקרא היניקה של היצר הרע מהגבורות **ע"י מה ממשיכים אורו של משיח בעולם** מכיוון שהמידות שלנו לא מתקנות ויש לנו קצת תאוות של העולם הזה, איך שהלב מתעורר, מיד בא היצה"ר ולוקח את זה. לכן הגבורות אצלנו הם בבחינת אריה, פה בעולם הזה זה טמא, הכוונה זה רמז לעניין של האחיזה של היצה"ר. העבודה שלנו זה להעלות את הגבורות, להעלות את האריה התחתון לאריה העליון, לעלות את זה לאריה של החסדים. ז"א את כל ההקפדות ואת כל התאוות של העולם הזה, להפוך לחסדים. עיקר העבודה שלנו זה בעניין ההקפדות וזה מה שאומר רבינו בליקוטי מוהר"ן שע"י שאדם הופך את הכעס לרחמנות, ממשיך אורו ורוחו של משיח בעולם.

מפראג: ובאמת תוקפו והשפעתו של חודש אב זה גדול מכל החודשים. ההשפעה שלו כ"כ גדולה, לכן הכי קשה לתקן ולקדש את העניין של השפע המיוחד של חודש אב, ועל כן מתעורר הקטרוג דווקא בחודש אב. אבל לעתיד לבוא כשהקב"ה יתקן את בנין בית המקדש השלישי, זה יהיה החודש הכי גבוה בכל החודשים, לכן ניסן חודש הגאולה זה נקרא אביב, אומר הבני יששכר שאביב זה אב קטן. בחודש אב זה יהיה יותר גבוהה מחודש ניסן. נתבונן קצת מה זה העניין של תיקון האריה שהוא שורש חורבן ביהמ"ק, ותיקונו יהיה גם שורש בנין בית המקדש השלישי והניצח.

זה יהיה החודש הכי גבוה מכל החודשים

מפראג: ובאמת תוקפו והשפעתו של חודש אב זה גדול מכל החודשים. ההשפעה שלו כ"כ גדולה, לכן הכי קשה לתקן ולקדש את העניין של השפע המיוחד של חודש אב, ועל כן מתעורר הקטרוג דווקא בחודש אב. אבל לעתיד לבוא כשהקב"ה יתקן את בנין בית המקדש השלישי, זה יהיה החודש הכי גבוה בכל החודשים, לכן ניסן חודש הגאולה זה נקרא אביב, אומר הבני יששכר שאביב זה אב קטן. בחודש אב זה יהיה יותר גבוהה מחודש ניסן. נתבונן קצת מה זה העניין של תיקון האריה שהוא שורש חורבן ביהמ"ק, ותיקונו יהיה גם שורש בנין בית המקדש השלישי והניצח.

השור הוא המלך שבבהמות

ברגע שנזכר לתקן את האריה אז נזכר כבר לבנין בית המקדש השלישי. מה זה העניין של תיקון האריה? אריה זה בגימטריה 216, זה מספר ידוע מאוד בקבלה ובחסידות, זה יוצא בגימטריה גבורה. ז"א שיש פה איזה תיקון מאוד-מאוד פנימי ועמוק בעניין של הגבורות. דבר נוסף: אריה נקרא מלך החיות וגם חז"ל אומרים שאריה הוא המלך שבחיות והשור הוא המלך שבבהמות. אריה כידוע זה חיה טמאה והיא מסמלת בעולם הזה את הגבורה. כתוב בספר יחזקאל שיחזקאל הנביא ראה את המרכבה. במרכבה יש ארבע פינות והוא ראה שצד ימין של המרכבה זה אריה, צד שמאל של המרכבה זה שור, והאמצע זה נשר ואדם. נשים לב לכמה דברים: חיה טמאה בעולם הזה נרמזת במרכבה העליונה. המושג המרכבה זה צינורות של שפע שנמצאים בספירות ונפעלים ע"י ספירות ושמות הוי-ה וייחודים עליונים - פעולות רוחניות מאוד עליונות שהמושגים אריה, שור, אדם ונשר זה מרמז על הבחינות העליונות האלה.

אפשרות ליצה"ר להפוך אותם לצד שלו

יש 2 קושיות בדבר הזה: הרי בעולם הזה הסמל והטבע של האריה זה גבורה ולמעלה במרכבה הוא נמצא בצד ימין של המרכבה, זה צד החסדים. קושייה שנייה: איך חיה טמאה בעולם הזה בכלל נמצאת במרכבה העליונה ואיך היא מרמזת על הבחינות העליונות. אומר המהר"ל מפראג שכמעט כל סודות התיקון והגאולה תלויים בהבנה של הסוגייה הזאת של תיקון האריה. בוודאי שכל מה שיוצא מהקב"ה זה הכל השפעות קדושות וטהורות שיורדות לעולם הזה, אבל יש מידות של הקב"ה שבשעה שהם יורדת לעולם הזה יש אפשרות ליצר הרע לאחוז בהם ולהפוך אותם לצד שלו..

קחו חלק בהפצה

הפצה חובקת עולם

של הרה"ג צופר ארז שליט"א

02-650-29-29

OFEREREZ.CO.IL

לקבלת העלון במייל: Orhadaat148@gmail.com

מוקדש לעילוי נשמת החייל היקר והאהוב רואי ששון הי"ד בן אסנת ודוד הי"ו

2 אור הדעת | ואתחנן

הגבורה של עמ" לא היתה בגדר העטע

רוחו של משיח נמשכת בעולם ע"י שהופך את הכעס לרחמנות - זה דיוק נפלא מאוד מה שרבינו אומר שזה דיקא ממשיך אור של משיח בעולם, שכל הגאולה תלויה בעניין של תיקון האריה כמו שהמה"ל מפראג אומר שזה להעלות את האריה התחתון לאריה העליון, ורבינו אומר שעיקר העבודה זה להפוך את הכעס לרחמנות. מי שיצא לו לקרוא קצת בספר יוספון על עניין החורבן, הוא חי בתקופת חורבן בית המקדש, קראו לו יוסף בן מתתיהו, הוא חי את התקופה הזאת. הוא בעצמו היה מפקד הגליל במרד של הרומאים והם תפסו אותו בשבי. בספר הוא מתאר את כל העניין של החורבן מסיפורים חיים מתוך המלחמות. הדבר שרואים לכל האורך מתקופת החשמונאים, זה שעמ"י קיבל השפעה של גבורה כ"כ גדולה ועוצמה שלמעשה לא היה אומה בעולם שיכלו להילחם עם עמ"י. הגבורה של עמ"י זה לא היה בגדר הטבע, זה התחיל מהחשמונאים שאז ירדה ההשפעה הזאת ע"י המסירות נפש של החשמונאים וזה המשיך עד החורבן, למעשה אף צבא בעולם לא רצה להילחם עם עמ"י מהגבורה שלהם. בזמן המצור על ירושלים הגיעו בחורים יהודים במטרה להגן על ירושלים ועל בית המקדש, ז"א שהם באו עם נקודה של מסירות נפש

אם הם רצו וגם אם לא נכנס בהם גאווה

הם לא פחדו מהמוות, הם היו יוצאים בין חמשה לעשרה בחורים למחנה הרומאים, הם היו מטפסים על החומות, יורדים, הרוגים אלף רומאים וחוזרים לעיר. הרומאים לא היו יכולים לעשות להם שום דבר מרוב הגבורה שלהם - הם באו לירושלים למסור את הנפש כדי לשמור על ירושלים ועל בית המקדש. תוך כמה חודשים (בשנה האחרונה של החורבן), פתאום התהפך כל העניין שלהם והם הפכו להיות רוצחים כאלה שלמעשה, ספק מי הרג יותר יהודים, הם או הרומאים. בסוף ספר יוספון הוא כותב שהם ספרו בירושלים את ההריגות שעשו הבחורים בירושלים והם הרגו למעלה ממיליון יהודים. איך זה יכול להיות שבחורים שבאו במסירות הנפש והיו מוכנים למות למען עמ"י, למען ירושלים ולמען בית המקדש, פתאום התהפכו להיות כאלה רוצחים? מאוד חשוב לנו לדעת איך קרה כזה דבר. דבר אחד זה שכוח הגבורה שלהם היה כ"כ גדול עד שגם אם הם רצו או לא, נכנס בהם גאווה.

רצחו לא-פחות מהרומאים

כל הכוח של עמ"י זה מהביטול להקב"ה, ברגע שנכנס גאווה פה התחילה הסטייה. הנקודה השנייה זה שכתוצאה מהגאווה הם ראו: אנחנו יכולים לעשות מה שאנחנו רוצים אנחנו נלחמים ואף אחד לא יכול להילחם איתנו, הם הפסיקו לשמוע לחכמי ישראל. בירושלים היה אז ראש החכמים, רבן יוחנן בן זכאי, ברגע שנכנס בהם קצת גאווה והם התנתקו מרבן יוחנן בן זכאי, תוך כמה חודשים הם רצחו יהודים לא-פחות ממה שרצחו הרומאים.

בהתחלה עשו מסירות נפש הכי גדולה

זה ממש דוגמא מאוד מוחשית לפגם האריה, איך הגבורות שהקב"ה השפיע עליהם כאלה גבורות נוראיות, עד איפה זה ירד שהם הפכו להיות רוצחים של עמ"י בעצמם. התיקון של זה בעצם זה תיקון הגאווה והעניין שהכל תלוי בו זה הביטול לצדיקים האמיתיים. צריך לדעת שאנחנו לבד לא יכולים לברר. גם אם האדם הוא ת"ח והוא אדם חכם וירא שמיים אמיתי - יש שלב שאם הוא לא מתבטל לצדיק, היצה"ר יותר חכם ממנו, ויש בזה מדרגות. יכול להיות שאצל אחד הניסיון זה לא במצוות או בעברות, אלא יש יצה"ר רוחני מאוד שמטעה - הם היו בטוחים שהם עושים את המסירות נפש הכי גדולה לעמ"י והם התהפכו להיות הרוצחים הכי גדולים. שמעתי מאחד הצדיקים שאמר לי לפני שנים, שבדור שלנו כשאנחנו מסתכלים על הגבורה, רואים בדיק הפוך, היום בקושי אדם יכול להרים יד מרוב מה שעובר על כל אחד ואחד

להצלת: שלמה בן ראובן, יהודית בת שלומית, יצחק בן מסעודה, אביבה בת אסתר, גל יונתן בן אביבה, הילה בת מרים, רון בן אביבה, ליאור בת אביבה, יוסף-חיים יהונתן בן שמחה, יוכבד בת רחל, נתן בן אסתר וב"ב. אוריאל ושרה עומר, דביר-אהרון בן אילת, הודיה בת אילת, אהרון בן חנה, אהובה שירה בת ציונה, אדל בת אורלי, דוד בן אורלי, שיראל בת סיגלית, סיגלית בת רבקה, אורטל בת שלומית, דבורה בת פני-פריחה, יונתן בן עדנה, אביעד בן כוכבה, אליז בת חביבה, הראל בן אליז, עוז בן אליז, נחמן בן חנה, לאה-רחל בת עדניה, מירי מרים בת ניקול, בת-שבע בת ימימה, שמואל-אליעזר בן עדי, שלומית בת נדרה ויוסף, אלעד בן נילי, הרב אליעזר בן עטיה, אור בן אליז, דניאל בן מירה. **לרפואת:** שלומית בת גמאר, יונה בת בניה, שמחה בת זינה, זכתי בת שרה, יוסף בן כרמלה, אודט בת מזל, רפאל נחשון בן ברכה, אהרון בן סעדיה, אדל בת אורלי, אורלי בת שרה, כרמלה בת מרים, עוזיאל בן פשיא, שרונה בת שרה, הרב יוסף נתיניאן בן שרה, אסתר בת רחל, תמר-פרידה בת סוזן-רחל, חיה-רחל בת עישה, מסעודה קצב בת חוה, יצחק בן מסעודה, יעקב בן אביבה, שלומית בת נדרה ויוסף, מירב בת רחל, תמר דבורה בת יעל, יוסף יניב בן מרים, כוכבה בת מרים שוקת, אסנת יהודית בת עדנה, הרב שלום ארז בן ימנה, עדנה בת שרה.

לעילוי נשמת: ראובן בן סאלם, ר' יעקב מורי בן סעיד, נחמן בן ר' יעקב, לבני בן ר' יעקב, נחום בן ר' יעקב, שלום בן אורה, לוי שאלתיאל בן שלום, יוסף-חיים בן אברהם, רפאל בן עובדיה חבני, מתתיהו בן רחל, אפרים בן מנחם דב, מרים בת אירן, משה בן פסח, שרה בת ישראל אלטר, הרב ישעיהו בן מזל, שירת-מרים בת שני ורן, שמואל בן יחיאל ושרה, שלמה בן בניה, שרה בת לאה, מזל בת אסתר, יחיאל סמי בן לאה, בנימין בן לאה, בועז בן רומיה, ארז בן לירה, ישראל בן יעקב גלס, אסתר בת רבקה, משה בן רחל, שמעון בן רחל, נדרה בת גורדיה, יעקב בן פריחה, ניסים בן חפסיבה, משה דמתי בן שמחה, אברהם בן לאה, שלמה אליהו בן אסתר, חיים בן רחל, תמר בת שרה, מרטה בת רבקה וירה, ששונה פרחי בת חוה, אברהם פרחי בן חוה, שושנה בת לאה, מרים בת ציפורה, אברהם בן שמחה, ישראל בן אביבה, אדריאן בן רומיה, חננאל חן בן אוריאל, אברהם בן נעמה, שוליקה בת מסעודה, יפת בן מלכה, מ"ה קדושי-מרון, בתוכם משה-שמחה בן שושנה, יוסף עוזרי בן סעיד וחממה, אילנה דליה בת טובה, טובה בת כחילה, ר' שמעון הכהן בן הגאון ר' יחיאל פישל, מרת רבקה-מרים בת היר"ר שלמה, שיון בת מרגלית ויוסף, ישראל בן מרגלית, אדל בת ג'מילה, עזרא בן חלוה, דוד בן מרים, סעדיה בת שוליקה, יצחק בן לאה, נחשון בן ברכה, לירי בת רחל, אודל בת אילנה, יעל טוהר בת נוגה, סהר הי"ד בן לירן והילה, נאג' בן ירדנה ורעייתו גל גאולה בת אסתר הי"ד, אליה בן חבבה, אילנה בת שרה סברסה, תקווה בת ורדה, יונה אברהם בן רחל, שלום מלול בן עישה, יוסף בן שמעון, אבידן בן מלכה, שרונה בת חיים, מירה בת נדרה, יהושוע בן עיישה.

יפו לעילוי נשמת מרת תחיה בת ברכה ע"ה.

להתבטל ולהסכים להנהגה של הקב"ה

זה שני מישורים של התייחסות. יש מישור של התייחסות בעולם העשייה שאנחנו חיי בו, אבל יש מישור של תיקון הלב שזה הכנעה. זה לקבל ולדעת שמאת השם זה יצא וזה לטובה - זה 2 הבחינות וזה עיקר העבודה שלנו, ההתקשרות לצדיקים והנקודה של ההכנעה. מי שצריך לתקן את הבחינה של האריה בשלמות זה כמובן הצדיק שצריך לתקן את זה. כל העבודה של הצדיק ובשלמות הכי גדולה זה יהיה של משיח, זה להעלות את האריה התחתון לאריה העליון עד שהוא יבטל לגמרי את מציאות האריה התחתון - כל צדיק, ככל שהוא יותר גדול, הוא נשמה כללית, אז ברגע שהוא מבטל בתוכו את האריה התחתון, את כל הגבורות, אז כבר יבטל את זה בעולם הזה ובזה הוא ייסע לנו ויביא את הגאולה. העבודה שלנו זה להתבטל אליו ולהסכים עם ההנהגה של הקב"ה, אבל מה העבודה של הצדיק? צריך לדעת שהעבודה של הצדיק זה עבודה נוראית מאוד. בספר ישעיהו פרק נ"ג יש את הנבואה על המשיח, כל המפרשים של הפשט לא כותבים שזה הולך על המשיח, זה נבואה נוראית מאוד על המשיח. מדרש תנחומא בפרשת תולדות אומר שכל זה הולך על המשיח. אומר הרמ"ע מפאנו שפה נרמז כל העניין של עבודת המשיח...

אין לי טענות לאף אחד, אני אשם בהכל

בספר ישעיהו פרק נ"ג פסוק י' כתוב 'השם חפץ דכאו החלי אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים וחפץ השם בידו יצלח' - אומר הרמ"ע מפאנו, אם תשים אשם נפשו, כל מה שהוא יעבור, השם חפצו בכל זה, השם יידא אותנו בחולי ובבית האסורים, ככה כתוב, וכל העולם ילעג לו ויבז לו, ומה הוא יעשה? ישים אשם בנפשו, הכל הוא יאשים את עצמו: אין לי טענות לאף אחד, אני אחראי על הכל. אומר הרמ"ע מפאנו שפה נרמז כל העבודה הזאת, שכל שהצדיק יותר גדול, ככה הוא עובר יותר ייסורים ויותר ביזיונות ומשגעים אותו בצורה מאוד-מאוד חריפה, ומה הוא עושה עם כל זה? העבודה שלו זה שלא יהיה לו אחד חלקי מיליארד שום הקפדה על משהו שעשה לו את כל זה, זה הכוונה אם יתן אשם לנפשו, יראה זרע יאריך ימים וחפץ השם בידו יצלח - כל העבודה של הגאולה זה שהוא יסבול אין-סוף ביזיונות ורק ע"י הבחינה הזאת הוא באמת יכול להביא את הגאולה.

כל עבודתו של משיח זה 'אם ישים אשם'

כתוב בחז"ל שהשם של משיח בן דוד זה מנחם בן עדיאל, ובפרקי היכלות כתוב שהשם של משיח בן יוסף זה נחמיה בן חושאל. אומר הרמ"ע מפאנו שכל עבודתו של משיח זה אם ישים אשם בנפשו, שהוא יקח על עצמו את הכל. בפסוקים שלפני כתוב 'אכן חלינו הוא נשא ומכאבינו סבלם'. הכל זה העוונות של עצמנו. וכתוב בספרים שגם אם הוא נכשל במשהו זה רק בגללנו עכשיו, זה רק בשביל לזכות אותנו.

פינת ההתחדשות

העצות בתקון המדות:

מדת הגאווה

כל מה שכחות הקלפה יכולים לשלט על הקדשה, זה פשהאדם מתחיל להנות מכל מה שזכה להשיג. אדם זוכה להיות תלמיד חכם, צדיק, מזכה הרבים, גומל חסדים, בעל תפלה, עושה פדיונות וכו'... ברגע שאדם לוקח לעצמו, מתחיל להנות מזה שהוא הגיע למדרגה הזאת, אז מיד פרעה, שהוא בחינת שרש היצר הרע, המן עמלק, שולט עליו. זו העצה של פרעה: "תראה, בטח עשית משהו טוב שזכית דוקא אתה להצליח כל כך". וכמו

שאדם צריך להלחם עם מחשבות של תאוה, ככה גם צריך להלחם עם המחשבות שעכשו אנשים אוהבים ומעריכים אותו. זה אותו דבר, זו אותה בחינה, וזו ההשגה של יוסף הצדיק.

ומה עקר העצה במלחמה? להגיד לה' כל הזמן "תודה! אני יודע שהכל ממך, תודה רבה, אין לי משג למה בחרת דוקא בי ולא בראובן, אבל תודה רבה לך". ובכל ה-80 שנה שיוסף יושב בבגדי מלך עם כל שרי הממשלה הכי חשובים במצרים, הוא תמיד ב"שויתי ה' לנגדי תמיד", לא מתפעל ממה שקורה לו, יודע

שהכל מהקב"ה ואין עוד מלבדו. הוא תמיד בשליחות, כמו שהיה בתפקיד לעבד את הקב"ה מהבור, עכשו הוא בתפקיד על כסא מזהב. בפנימיות הוא יודע שזה אותו דבר. זו בודאי עבודה פנימית שלא ביום אחד מבררים אותה, שלא נפל בדעתנו שאנחנו עדין לא יוסף הצדיק.

אלא שצריך לדעת שהגאווה ותענוגי הכבוד הם השרש של כל המדות הפגומות וכל התאוות שבעולם. ומזה באים כל הפחדים מהעולם הזה. הכבוד הוא אחד חלקי ששים מתענוג גן עדן, ולכן זה שרש המלחמה.